

Trebuie să treacă Adunarea prin necazul cel mare?

Trebuie să treacă Adunarea prin necazul cel mare?

Mereu se pune întrebarea: Va fi răpită Adunarea sau Biserica înainte de judecățile descrise în Apocalipsa sau trebuie să treacă prin necazul cel mare?

Pentru a răspunde la această întrebare, dorim să privim câteva versete din Sfânta Scriptură, care ne arată clar, că răpirea credincioșilor în întâmpinarea Domnului va avea loc neapărat și fără îndoială înainte de perioada necazului cel mare. Venirea Domnului reprezintă tocmai preludiul evenimentelor, care se vor petrece în perioada de sfârșit și care vor precede ridicarea Împărăției de o mie de ani.

1. Răpirea Adunării – care este o demonstrare a dragostei lui Hristos – se va încheia înainte de judecățile descrise în Apocalipsa. Într-adevăr, Domnul va duce înainte în siguranță Mireasa Sa iubită, conform promisiunii adresate de El adunării din Filadelfia: „Pentru că ai păzit cuvântul răbdării Mele, te voi păzi și Eu de ceasul încercării, care va veni peste tot pământul locuit, ca să-i încerce pe cei care locuiesc pe pământ” (Apocalipsa 3.10). Filadelfia este imaginea Adunării credincioase din ultimele zile. Acestei adunări îi este dată această promisiune prețioasă. Desigur, toți cei mântuiți care aparțin Domnului vor fi răpiți, indiferent căror cercuri bisericești aparțin ei.

2. Apostolul Pavel le scrie în același mod tesalonicenilor, care, datorită necazurilor pe care trebuiau să le sufere din partea lumii dușmănoase, credeau pe nedrept, că sosise deja ziua Domnului (adică ziua judecăților). El le vestește că în acea zi, Domnul le va da, din contră, odihnă (2 Tesaloniceni 1.7-10).

Mai departe citim în capitolul 2 al aceleiași epistole: „Și acum știți ce-l oprește ca să fie descoperit la timpul său. Pentru că taina fărădelegii lucrează deja, numai până când cel care o oprește acum va fi luat din cale; și atunci va fi descoperit cel fărădelege – pe care Domnul Isus îl va mistui cu suflarea gurii Sale” (versetele 6-8). Din aceste versete rezultă clar că Antihristul, persoana principală în perioada necazului cel mare, nu poate fi descoperit înainte ca sfinții să fie răpiți. Două piedici trebuie să fie înlăturate, înainte ca el să poată apărea. „Ce-l oprește” este un motiv, iar al doilea este „cel care oprește”. „Ce-l oprește” este faptul că Adunarea este încă pe pământ și aceasta ține ca o dună de nisip șuvoiul răului care crește mereu, până în ziua în care Domnul o va lua la Sine. Puterea de care are nevoie Adunarea pentru aceasta vine de la Duhul Sfânt, care locuiește în ea. „Cel care oprește” desemnează Duhul Sfânt, care, după ce Adunarea, locuința Sa, va fi răpită, nu se va mai opune fluviului răului.

[Deși Duhul Sfânt nu va mai locui ca Mângâietor și Mijlocitor pe pământ, El va acționa în continuare în mod deosebit în mijlocul Israelului, în timpul necazului cel mare, pentru a-l aduce la pocăință (a se compara cu Zaharia 12.10; Ezechiel 39.29; Isaia 59.20-21). Prin predicarea Evangheliei Împărăției va fi de asemenea salvat un mare număr de suflete dintre națiuni (Apocalipsa 7.9 și 14), ceea ce ar fi imposibil fără lucrarea Duhului Sfânt (1 Corinteni 12.3). Deci este clar că Duhul Sfânt va exercita o slujbă pe acest pământ chiar și după răpirea Adunării, așa cum a făcut de fapt și înainte de ziua Cincizecimii, perioadă în care multe suflete au fost născute prin Duhul.] Antihristul nu poate fi descoperit înainte. Ce mângâiere prețioasă pentru preaiubiții Domnului!

3. După răpirea Adunării, Dumnezeu va relua legăturile Sale cu Israel și îl va chema să depună din nou în această lume o mărturie ca popor al Său. În acest scop, Dumnezeu a stabilit o perioadă de cel puțin șapte ani. Din cele șaptezeci de săptămâni, care, conform textului din Daniel 9.24-27, vor trece până la ridicarea Împărăției lui Hristos, se vor scurge până la venirea Domnului abia 69 de săptămâni, iar ultima, a șaptezecoa săptămână, cu evenimentele profetice descrise în versetul 27, încă n-a sosit. Această ultimă săptămână va putea însă începe abia după răpirea Adunării, iar aceasta din diferite motive:

a) În Romani 11.25 citim: „...pentru că lui Israel i s-a făcut orbire în parte, până va intra plinătatea națiunilor.” Abia după aceea, Israelul (sau mai bine spus rămășița credincioasă) va fi salvat (Romani 11.26). Aceasta dovedește că timpul lui Israel va putea începe abia după răpirea Adunării. Apostolul Pavel numește reabilitarea lui Israel o „taină”; este vorba despre un plan minunat al harului lui Dumnezeu, care a fost mult timp necunoscut în creștinătate.

b) În timpul ultimei săptămâni a lui Daniel va fi predicată Evanghelia Împărăției (Matei 24.14; Apocalipsa 11) și nu Evanghelia harului, așa cum este astăzi vestită. Textul din Apocalipsa 11 ne arată clar deosebirea importantă care există între aceste două Evanghelii. În timp ce scopul Evangheliei harului este de a-l conduce pe păcătos să accepte mântuirea și să facă din el un mădular al Trupului lui Hristos, Evanghelia Împărăției va fi vestită pentru a câștiga suflete pentru împărăția pământească a lui Hristos. Și mijloacele de care se vor sluji predicatorii acestei Evanghelii sunt total diferite. Cei care vestesc Evanghelia harului trebuie să fie umpluți de Duhul, care caracterizează vestea lor, adică de harul nelimitat al lui Dumnezeu, care nu ține seama de greșelile oamenilor, ci le iartă tuturor celor care cred în Isus. „Binecuvântați pe cei care vă persecută; binecuvântați și nu blestemați” (Romani 12.14). „Deci, dacă vrăjmașului tău îi este foame, dă-i să mănânce; dacă îi este sete, dă-i să bea” (versetul 20). „Neîntorcând rău pentru rău sau insultă pentru insultă, ci, dimpotrivă, binecuvântând, pentru că la aceasta ați fost chemați, ca să moșteniți binecuvântare” (1 Petru 3.9).

Caracterul celor doi martori, care sunt amintiți în Apocalipsa 11.3-6, nu va fi acesta. Aceștia vor fi îmbrăcați cu sac și vor proroci timp de o mie două sute șazeci de zile [această perioadă de timp corespunde celei de-a doua jumătăți a ultimei săptămâni-Daniel (trei ani și jumătate), cuprinde deci întreaga perioadă de necaz mare], împlinindu-se astfel cuvântul: „Dacă vrea cineva să-i vatame, iese foc din gura lor și îi mistuie pe vrăjmașii lor. Și, dacă vrea cineva să-i vatame, trebuie să fie ucis în același fel. Aceștia au putere să închidă cerul, ca să nu cadă ploaie în zilele profetiei lor; și au putere peste ape să le schimbe în sânge și să lovească pământul cu orice plagă, ori de câte ori vor.” După cum se vede, aceasta nu este slujba Evangheliei harului lui Dumnezeu, care este încredințată Adunării.

Este deci foarte vizibil că Adunarea va fi răpită înainte, altfel ar fi imposibil să fie chemată la viață o mărturie ca cea din Apocalipsa 11. Ce confuzie ar trebui să apară, dacă Adunarea ar mai fi în acel moment pe pământ și ar vesti în continuare Evanghelia harului – pentru că atât

timp cât Adunarea este pe pământ, se va predica această Evanghelie a harului! Dacă din partea lui Dumnezeu ar fi vestite două Evanghelii diferite, în care dintre ele ar trebui atunci să creadă oamenii? Acest lucru este imposibil să se petreacă, și ca urmare este exclus că atunci, când se va vesti Evanghelia Împărăției, Adunarea să fie încă pe pământ.

c) Domnul îi spune apostolului Ioan: „Scrie deci ce ai văzut și cele ce sunt și ceea ce va fi după acestea” (Apocalipsa 1.19).

„Ce ai văzut” sunt lucrurile descrise în primul capitol referitoare la viziunea lui Ioan în insula Patmos, în care L-a văzut pe Hristos Însuși în puterea Sa judecătorească.

„Și cele ce sunt” sunt lucrurile pe care le găsim în capitolele 2 și 3: istoria bisericii creștine și sentința pe care o va rosti Fiul Omului asupra stării ei. Aici este vorba despre Adunare, așa cum o vede Domnul, în responsabilitatea ei ca mărturie a lui Dumnezeu pe pământ, din ziua Cincizecimii până la răpirea adevăratei Adunări și până la condamnarea bisericii false (Laodiceea), care va fi vărsată din gura lui Hristos.

„Ceea ce va fi după acestea” sunt viziunile descrise începând cu capitolul 4 până la sfârșitul cărții. În capitolele 4 și 5, după venirea Domnului, îi găsim pe toți credincioșii strânși în cer, iar din capitolul 6 încep judecățile pe pământ. Familia cerească este reprezentată figurat începând cu capitolul 4 prin cei douăzeci și patru de bătrâni, care stau în jurul tronului lui Dumnezeu și rămân în deplină siguranță în Casa Tatălui, în timp ce asupra necredincioșilor, care sunt pe pământ, se desfășoară judecățile. Din acest moment, cei mântuiți, care sunt apoi pe pământ, poartă un caracter diferit de cel al celor care aparțin Adunării în perioada harului; acest caracter corespunde mai degrabă celui al iudeilor. Într-adevăr, așa cum rezultă din Apocalipsa 6.10, limbajul lor este cel al rămășiței lui Israel, așa cum îl găsim în Psalmi. Cei douăzeci și patru de bătrâni în haine albe, cu cununi pe cap, reprezintă mulțimea celor care sunt răscumparați din orice seminție și orice limbă, din orice popor și orice neam, și care vor conduce pământul din locuința lor cerească. În așteptarea acestei zile mari, ei cântă în cer o cântare nouă spre onoarea Mielului și spun: „Vrednic ești să iei cartea și să-i deschizi pecetea, pentru că ai fost înjunghiat și ai răscumpărat pentru Dumnezeu, prin sângele Tău, din orice seminție și limbă și popor și națiune și i-ai făcut împărați și preoți pentru Dumnezeul nostru, și vor împărăți pe pământ” (Apocalipsa 5.9-10). În timpul desfășurării judecăților, care vor veni asupra pământului, acești bătrâni nu părăsesc cerul. Aceasta este o altă dovadă că Adunarea va fi la Domnul înainte de a începe perioada judecăților finale.

4. Mai multe locuri din Cuvântul lui Dumnezeu mărturisesc că Domnul va fi însoțit de sfinți, când va apărea în slavă, pentru a exercita judecățile asupra necredincioșilor (a se compara în mod deosebit 1 Tesaloniceni 3.13; 2 Tesaloniceni 1.10; Coloseni 3.4; Zaharia 14.5; Iuda 14). Aceasta înseamnă deci că ei vor fi răpiți înainte la El.

În continuare, ei vor lua parte la nunta Mielului, înainte să apară cu El (Apocalipsa 19.7-10). Atunci Adunarea va fi cu siguranță completă și se va afla în acea clipă deja în glorie, altfel nunta cerească nu ar putea avea loc. Deci nu poate fi altfel, decât ca ea să fie răpită la cer înainte, pentru a fi cu Mirele ei ceresc. Pentru ea, El nu este Judecător, așa cum va fi pentru locuitorii pământului, care vor trebui să sufere „mânia Mielului” (Apocalipsa 6.16). Această „mânie a Mielului” desemnează acele judecăți groaznice, care vor veni peste toți oamenii neîmpăcați cu Dumnezeu; cei mântuiți sunt însă scutiți de aceste judecăți: „Isus, care ne scapă de mânia care vine”. „Dumnezeu nu ne-a rânduit pentru mânie, ci spre dobândirea mântuirii prin Domnul nostru Isus Hristos” (1 Tesaloniceni 1.10; 5.9). De altfel, este remarcabil faptul că niciuna dintre epistole nu vorbește despre vreun amănunt al necazului cel mare, ceea ce se explică prin faptul că Adunarea nu trebuie să treacă prin necaz.

Aceasta însă nu vrea să însemne deloc, că creștinii nu sunt chemați să sufere pe acest pământ înainte de venirea Domnului. Într-adevăr, Cuvântul ne învață că „prin multe necazuri trebuie să intrăm în Împărăția lui Dumnezeu” (Fapte 14.22) și „că este timpul ca judecata să înceapă de la casa lui Dumnezeu; iar dacă începe întâi de la noi, care va fi sfârșitul acelor care nu ascultă de Evanghelia lui Dumnezeu” (1 Petru 4.17). Câți credincioși au fost de-a lungul secolelor și în mod deosebit în ultimii ani, care au avut mult de suferit, fie că au fost persecutați, fie că au avut parte de judecățile care au venit peste diferite țări! Totuși, aceste încercări au avut loc în perioade de timp în care harul este încă activ, în timp ce judecățile care caracterizează perioada de necaz mare, vor pune în umbră tot ceea ce s-a petrecut până acum. Domnul Însuși vestește: „Pentru că atunci va fi necaz mare, așa cum nu a fost de la începutul lumii până acum, nici nu va mai fi vreodată” (Matei 24.21).

Cât de mult ar trebui să-i mulțumim Domnului pentru această asigurare, că El ne va păzi de ceasul încercării! Ne putem deci bucura fără teamă de venirea Sa apropiată! Dar să fim veghetori, decizi și cu râvnă în lucrarea Sa, conform îndemnurilor apostolului Petru adresate sfinților la capătul alergării sale: „De aceea, cu atât mai mult, fraților, străduiți-vă să întăriți chemarea voastră și alergarea voastră, pentru că, făcând acestea, nu veți cădea niciodată; pentru că astfel vi se va da din belșug intrarea în Împărăția eternă a Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos” (2 Petru 1.10-11).

Zece deosebiri între răpirea credincioșilor și arătarea lui Hristos

Răpirea (A) / Arătarea lui Hristos (B)

1A. Credincioșii care au adormit în Domnul vor fi înviați; cei vii vor fi transformați; toți vor fi răpiți ca să-L întâmpine pe Domnul în văzduh.1B. Toți sfinții se întorc cu Hristos pe pământ.

2A. Înainte de răpire nu trebuie să se petreacă evenimente deosebite.2B. Înainte se petrec semne, în mod deosebit necazul cel mare.

3A. Răpirea nu este prevestită în Ve-chiul Testament. Ea este descoperi-tă ca și taină abia în Noul Testa-ment.3B. Arătarea este prevestită de multe ori în Vechiul Testament.

4A. Răpirea se referă numai la ade-vărații credincioși.4B. Arătarea se referă la toți oame-nii.

5A. Domnul vine, pentru a-Și lua aca-să Mireasa.5B. El Se va arăta cu Mireasa Sa.

6A. El vine în văzduh.6B. El vine pe pământ.

7A. Credincioșii Îl vor vedea așa cum este.7B. Toți ochii Îl vor vedea.

8A. Răpirea are loc înainte de ziua mâniei.8B. Cu arătarea lui Hristos se în-cheie ziua mâniei.

9A. Despre satan nu este deloc vor-ba.9B. Satan va fi legat.

10A. Începe necazul cel mare.10B. Începe împărăția păcii.

clickbible.org